

Sprediķa teksts: Marka ev. 13: 31–37

Debess un zeme zudīs, bet Mani vārdi nebudīs. Bet par to dienu vai stundu neviens nezina, ne eņģeļi debesīs, ne Dēls, kā vien Tevs. Pielūkojiet, esiet modrīgi, jo jūs nezināt, kad tas laiks ir. Tas ir, kā kad kāds cilvēks aizceļodams atstāja savu namu un deva saviem kalpiem visu varu, ikkatram savu darbu, un pavēlēja durvju sargam būt nomodā.

Tad nu esiet nomodā! Jo jūs nezināt, kad nama kungs nāk, vai vakarā, vai nakts vidū, vai gaiļos, vai no rīta agri, ka tas, piepeši nākdams, jūs neatrod guļam.

Bet ko Es jums saku, to Es saku visiem. Esiet nomodā!"

Un Mateja ev. 24.nod: 43 ir vēl pavisam skaidrs norādījums: **Ja nama kungs zinātu, kurā stundā zaglis nāks, tad tas paliktu nomodā un neļautu ielauzties savā namā.**

Mīļā draudze!

Debess un zeme zudīs - tur neizdzisīs tikai viena zvaigzne debesīs un tur nesabruks tikai viena atsevišķa māja kādā pilsētā - nē, mēs nemaz nevaram aptvert, kā tas ir, ka viss zudīs, nepaliks nekas vairs pāri no redzamā.

Un nebūs arī mūsu pašu vairs, mūs, kas esam daļa no šīs zemes un radības. Mēs aizejam, mēs ejam prom - bet kāds nāk mums pretī.

Mūsu nāves stunda ir arī sastapšanās. Tas ir sastapšanās brīdis mums, kas ejam prom no šīs dzīves un ar Viņu, kas nāk.

Evaņģēlijs vienmēr atkal atgādina, ka šo sastapšanos nedrīkst nogulēt. Jāiet pretī ar možu prātu, ne kā aizsapņojies.

Bet jautājums ir vietā: Kas tas ir, kas nāk mums pretī, kad ejam prom? Kā es saredzu to Kungu, kas ar mani sastopas?

Vai es viņu ieraugu kā zagli, vai kā līgavaini? Ir divas sastapšanās.

Kad domāju par miršanu, kā es saredzu sastapšanos ar Viņu? Vai Viņš ielaužas manā dzīvē tik pēkšņi kā zaglis? Tad, kad es ar to nemaz nerēķinos. Dažreiz runājam par pāragru nāvi. Par dzīvi, kas nebija vēl izdzīvota.

Ja esam godīgi, vai nešaubāties vienu otru reiz par Dieva taisnīgumu, kad negaidīti zaudējam darbu, nepietiek ģimenes iztikai, vai kad pēkšņi uzbrūk kāda nedziedināma slimība, kas izjauc mūsu iecerēto nākotni, atņem mums savā veidā dzīvi, to, kas sagādāja prieku, un cilvēkus, kas bija mīļi.

Esiet nomodā! To tad saprotam, kā uzaicinājumu, būt sevišķi piesardzīgiem, par katru cenu turēt to ciet, kas bija, tikai nelaist vaļā. Tas nav iespējams, un tad piedzīvojam nāvi savā ģimenes lokā kā neaptveramu zaudējumu, kā drausmīgu netaisnību, ar ko ir gandrīz neiespējami samierināties.

Kā Dievs nāk man nāvē pretī? Kā zaglis - vai kā līgavainis? Kā tas, kas dāvā piepildījumu, jaunu pilnu kopību un jaunu dzīves bagātību?

Tad mudinājums: Esiet nomodā! vairs nenozīmētu: Esi bailīgi piesardzīgs, esi uzmanīgs! bet gan: Esi atvērts un gatavs saņemt, kaut ko pavisam jaunu.

Zaglis vai līgavainis?

Dzīvē, īsā vai garā, taču esam iepazinuši Dievu kā Radītāju, dzīvības devēju, kā to, kas ir mums dāvinājis savu mīlestību, nekad neskopodamies. Nekad nav skaitījis mūsu nopelnus vai iztrūkumus pēc moto: Cik tu man, tik es tev.

Nakts vidū balss atskanēja: Redzi, līgavainis nāk, izeita viņam pretī.

Un tad kad piestājas nāves stundiņa, tad taču Viņš mums nenāks pretī kā nelabvēlis, kā atņēmējs, kā bezkaunīgs zaglis? Nē, Dievs neizmainās. Dzīvojot un mirstot man ir sastapšanās ar to pašu Dievu, to, kurš tik devīgi dod.

Vienmēr ir darīšana ar to pašu Dievu, to, kas piedod, mierina, aicina uz mīlestības tālāk došanu, jo pats ir mīlestība.

Mēs lasījām, zeme un debess zudīs, bet Dieva vārdi nebudīs. Tad noteikti paliks tie vārdi spēkā, kas apsola cilvēkiem kaut ko būtisku: Kristus saka: **Es dzīvoju un jums būs dzīvot!** Ir apsolījums, bet kā tas piepildīsies?

Nākamā dzīve nav mums aptverama. Mūsu saprāts ir ierobežots. Būt pie Dieva, lielā kopībā - to Jēzus mums ir mēģinājis teikt mums saprotamās gleznās, tur ir runa par karaliskām lielām kāzām, un par dēlu, kas noklīdis pasaules vējos, un kad pārnāk atkal tēva mājās, tad tēvs sarīko lielus svētkus, kauj vērsi, lai galds būtu pilns, lai būtu prieks un labsajūta. Arī mūsu dziesmu grāmatas autori ir mēģinājuši attēlot kā varētu būt pie Dieva.

Augšā spoža saule staros. Nakts tur nebūs, gaisma vien, Līksmība tur katru dien!

Ja es pie tā varu turēties, ka es dzīvē un nāvē sastopu to pašu devīgo laipno Dievu, tad man nav krampjaini jātur ciet tas, kas ir aizejošs. Es mācīšos to laist vaļā, kaut arī tas bieži vien būs ļoti sāpīgi. Mācīšos sagaidīt, ka Dievs dzīvi var atkal piepildīt ar jaunām dāvanām.

Esiet nomodā! Bet negribas daudz domāt par nāvi. Tā lai notiek citur - tur, kur karo, tur, Āfrikā, kur ir bads. Bet arī Ukraina nav tālu prom. Un es baidos par savu ikdienu. Nāves temats neiederas ikdienas pārdomās. Mūsdienas cilvēki nav vairs iesakņoti pasaules dzīves ritumā. Viņi peld pa straumi, dzīvo tikai šīs dzīves plāksnē. Vai ir vēl dzīves jēgas meklēšana, vai ir vēl kāda nozīme atbildīgai dzīvei, būt saskaņā ar Radītāju?

Ko nozīmē modriem būt? Bagātais zemkopis, lielais plānotājs, kas gribēja uzcelt lielus šķūņus savai labībai un gribēja priecāties - Viņš nebija ierēķinājis savos aprēķinos vienu faktoru: Memento mori! Piemini nāvi! Viņš bija gatavs satikties ar lieliem un bagātiem dižvīriem veikalu lietās un viesībās, bet viņš nebija rēķinājis ar to, ka viņam priekšā stāv vissvarīgākā satikšanās no visām - ar to Kungu!

Pēteris Ērmanis dzejo:

Kad zālē dīgstošā pureņi zvīlo, Es pļavmalā satiku Dieviņu mīlo.

Viņš sauca: "Nāc, sēsties pie manis tu un runāsim abi par mūžību."

Bet es: "Nav vaļas, ak Tētiņ, nav vaļas! Man jāar un jāsej, lai druvas top zaļas ..."

Vai nedzirdam bieži vien vārdus: Nav vaļas? Arī es pati tos saku. Bet tagad, kad koki ir kļuvuši kaili, daba atdusas. Vai neieraudzīsim - to Kungu nākam? Viņš mūs tik labprāt uzrunātu, lai saprastu, ka modram būt nenozīmē tikai tecēt, darboties, steigēt, strādāt vēl un vēl, bet ka tas Kungs prasa arī vēl citu modrību: saredzēt mūsu saistību ar mūžību, saredzēt, ka ir vēl cita plāksne, citas debesis kā tās zilās, kuras ir pār mums.

Apustulis Pāvils par mūžību pie Dieva saka:

Ko acs, nav redzējusi, un auss nav dzirdējusi, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl.

Kāda ticīga sieviņa Amerikā izteica savai ģimenei, ko vēlas, kad pienāks nāve. Lai zārkā ieliekot karotīti. Jo mirstot esot tā, kā pie labas ēdienreizes - Labākais nāk vienmēr beigās!

Daudzi būs apstaigājuši kapsētas takas, apstājušies, atcerējušies kopā aizvadītos gadus, bet būs bijušas arī sarunas ar Dievu, jo esam sapratuši, ka mūsu piederīgo nākotne un dzīve ir tikai iespējama Dieva pagalmos. Kapsētā ir atstāta pagātne.

Kad bijām nesen Vācijā, gājām vakaros gar pilsētas kapsētu. Kapi nebija tumši un drūmi, bet tur dega daudzas gaišas svecītes sarkanos lukturīšos, kas pasargāja liesmiņas no vēja.

Mums šīs liesmiņas bija kā liecība, ka Kristus gaisma salauž nāves tumsu, tā ir cerības gaisma - gaisma, kas liek nākotnē raudzīties - ar drošu prātu, jo mēs pazīstam Nācēju.

Pēc nedēļas ieiesim Adventa gaismā. Uz ko skatīsimies? Svētīgs būs tas, kas uz Adventa sliekšņa teiks: "**Nāc, Kungs Jēzu!**" un priecāsies un pielūgs **to, kas ir, kas bija, kas nāk - visu Valdītāju - mūsu Pestītāju.**

Āmen

Mācītāja emerita Gita Putce